

4. NECAZUL LUI IACOV

În istoria Ierusalimului am ajuns la un eveniment deosebit de decisiv, care își va pune amprenta pe toată istoria care va urma. Am văzut cum iudeii (din cele două seminții) au instaurat în Palestina un stat iudeu, fără să se fi întors la Dumnezeu. În continuare am văzut cum vor face ca țara să devină iarăși înfloritoare și vor primi Ierusalimul. Apoi ei vor încheia o alianță cu antihrist și cu căpetenia statală a imperiului roman reinstaurat (Europa unită), ca să se apere de marele lor dușman din nord, asirianul. De asemenea am mai văzut că în mijlocul acestei nelegiuiri se va constitui în Ierusalim o rămășiță de credincioși, care prin cercetarea Scripturii vor aștepta pe Isus ca Mesia și vor predica evanghelia împărăției iminente, nu numai în cetățile lui Israel, ci tuturor națiunilor. Mulți se vor întoarce la Dumnezeu prin predica lor, dar totodată mulți dintre ei vor fi prizoniți și omorâți. Ceilalți vor fi curățiți prin aceasta și vor fi făcuți potriviți pentru a trece prin evenimentele îngrozitoare, pe care noi trebuie acum să le descriem. Mai mult ca oricând Ierusalimul stă acum în centrul tuturor evenimentelor. Înainte însă de a ne ocupa cu Ierusalimul, trebuie să căutăm cauza tuturor acestor grozăvii care vor avea loc; și această cauză nu este în Ierusalim, ci în evenimentele profunde din cer.

Satan este aruncat din cer

Aceste lucruri sunt descrise în cartea Apocalipsa capitolul 12, unde noi găsim o prezentare de ansamblu a întregii istorii a lui Israel. El este prezentat acolo ca o femeie; ea are douăsprezece seminții (douăsprezece stele) și este îmbrăcată cu autoritatea cea mai înaltă (a soarelui). Aceasta este satan însuși (versetul 9), însă prezentat aici în înfățișarea împărăției romane (versetul 3). Acest imperiu își are centrul pe cei șapte munți ai Romei și a trăit șapte forme de guvernare (Apocalipsa 17,9.10). În forma ei finală ea va fi constituită dintr-o alianță de zece state (zece degete, Daniel 2; Apocalipsa 12; 13; 17) și va cuprinde o treime din teritoriul profetic al pământului (Apocalipsa 12,4). În versetele 4 și 5 vedem că romanii și-au îndreptat mânia împotriva marelui Împărat, care a venit din femeie; dar cu toate că ei l-au omorât, nu au putut face nimic împotriva Lui. El se ridică din moarte și este răpit la Dumnezeu și la tronul Lui. În această răpire este inclusă fără îndoială și răpirea Adunării, care de asemenea va păstori națiunile cu un toiag de fier (Apocalipsa 2,26.27), în timp ce din versetul 6 se vede că istoria lui Israel se reia cu evenimentele care vor avea loc după răpirea Adunării. În acest verset este vorba de cele 1260 de zile ale ultimei jumătăți ale săptămânii-an, în timp ce versetele care urmează, versetele 7-17, ne informează despre ce va avea loc în această perioadă. Mai întâi este descris prin ce se inițiază această perioadă. În cer începe o luptă între Mihail și îngerii lui, pe de o parte, și balaurul și îngerii lui, pe de altă parte. Această luptă se desfășoară în defavoarea ultimilor, căci ei sunt aruncați din cer pe pământ. În felul acesta li s-a închis pentru totdeauna accesul în cer (compară cu Iov 1,6; 2,1). Aceasta este a doua mare cădere de care satan trebuie să aibă parte; prima a avut loc după căderea lui în păcat (Isaia 14,12-15; Ezechiel 28,12-17; Luca 10,18); a treia cădere va avea loc la începutul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,1-3) și a patra la sfârșitul Împărăției păcii (Apocalipsa 20,10).

Aici în capitolul 12 diavolul este aruncat pe pământ. Nu ne putem imagina ce înseamnă aceasta. Deja în timpul nostru el este căpetenia lumii acesteia (Ioan 12,31; 14,30; 16,11),

dumnezeu veacului acesta (2 Corinteni 4,4), dar el este încă în locurile cerești (Efeseni 2,2; 6,12). Când însă el va fi aruncat pe pământ și va acorda direct puterea lui mai marilor pământului (așa cum vom vedea), și Duhul Sfânt nu mai este pe pământ, ca să împiedice fărădelegea (2 Tesaloniceni 2,7.8), acțiunea lui diabolică va fi îngrozitoare, cu atât mai mult cu cât Dumnezeu atunci va fi exercitat judecata de împietrire la aceia care nu au ascultat de Evanghelie (2 Tesaloniceni 2,9-12). Activitatea lui satan va fi însă de scurtă durată pe pământ – numai trei ani și jumătate (compară cu versetul 14), și tocmai de aceea mânia lui va fi mai aprinsă, căci el știe, că are numai puțin timp (versetul 12).

Urmărirea „femeii”

De îndată ce el a fost aruncat pe pământ, mânia lui este îndreptată spre această „femeie”. Trebuie să știm că această femeie nu reprezintă tot poporul, inclusiv pe cei nelegiuți, ci numai pe adevăratul popor, așa cum Dumnezeu îl vede, ca rămășiță. Cu marea mulțime a poporului iudeu stă căpetenia statală romană – în această perioadă ea fiind personificarea diavolului – în relații de bună înțelegere, căci ea a încheiat cu ei o alianță de șapte ani (Daniel 9,27). Între timp jumătate din această perioadă a trecut. Așa cum am spus, căpetenia statală romană este văzută aici ca unealta directă a lui satan; am găsit aceasta principial deja în versetul 3. Ura lui împotriva iudeilor credincioși este în realitate ura lui satan împotriva lui Dumnezeu. Citim în capitolul 13,2, că balaurul (diavolul) a dat fiarei (căpetenia statală romană) puterea lui, tronul lui și o mare autoritate, o putere care este așa de mare că tot pământul se va minuna de fiară și se va închina balaurului, care a dat autoritate fiarei și va spune: „Cine se poate asemăna cu fiara și cine se poate lupta cu ea?” (Apocalipsa 13,3.4) Că fiara va fi însuflețită de diavolul se vede din aceea că în patruzeci și două de luni se vor face lucruri mari și se vor rosti hule mari împotriva lui Dumnezeu, da, Îi vor huli Numele, Locuința Lui și pe locuitorii cerului (Adunarea și îngerii) (Daniel 7,8.20.25; Apocalipsa 13,5.6).

Vedem deci clar, că imperiul roman își va avea influența lui propriu-zisă, satanică, abia în ultima jumătate a săptămânii-an, după ce diavolul va fi aruncat pe pământ. În versetul 5 se spune că i s-a dat putere să lucreze patruzeci și două de luni. În Daniel 7 vedem același lucru: fiara se va strădui să schimbe „timpurile” (acestea sunt timpurile stabilite de Domnul) și Legea, și ele vor fi realmente date în puterea ei pentru un timp și timpuri și o jumătate de timp (trei ani și jumătate). Din aceasta devine clar, că el prin alianța cu Israel (Isaia 28,15; 57,9.10; Daniel 9,27) are o mare influență, așa de mare, că el va putea chiar să intervină în serviciul divin iudaic, care va fi practicat în Ierusalim în Templu (Apocalipsa 11,1). La început el va permite acest serviciu divin, dar când diavolul s-a întărit, va pune capăt acestui serviciu divin (desigur, acest serviciu divin va fi practicat de rămășiță) și va începe să prigonească din greu pe sfinți (Daniel 7,21.25). Și Daniel 9,27 vorbește despre aceasta: „dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare.” Deci ultima jumătate de săptămână este timpul celor mai grele prigoane pentru rămășiță, așa de grele, că această perioadă nu are voie să dureze mai mult, căci altfel toți cei credincioși vor muri (Matei 24,22). De aceea și Daniel 12,11.12 spune: „De la vremea când va înceta jertfa necurmată ... vor mai fi o mie două sute nouăzeci de zile. Ferice de cine va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile!” Fericit este numit acela care în acest timp greu rabdă și ajunge la sfârșit, chiar la sfârșitul evenimentelor, care au loc scurt după cei trei ani și jumătate. Da, răbdarea și

credița (Apocalipsa 13,10) sunt necesare, pentru a rămâne în picioare, când fiara va face război împotriva sfinților și îi va birui (Apocalipsa 13,7).

Rezumat pe scurt: după ce satan a fost aruncat din cer pe pământ, el va însufleți căpetenia statală romană, care va face să înceteze în Ierusalim serviciul divin și va exercita prigoane împotriva sfinților într-o măsură nemaicunoscută, așa că mulți vor muri. Știm că strâns legat cu căpetenia statală romană va fi un om, un creștin iudeu apostat, care va fi primit ca Mesia de iudeii fără Dumnezeu: antihristul. Căpeteniile Ierusalimului vor încheia alianță cu el și cu fiara (Isaia 28,15; 57,9.10). Antihrist va fi un fel de ministru de propagandă pentru căpetenia statală romană, căci noi citim în Apocalipsa 13,11-15 că el lucrează cu toată autoritatea fiarei dintâi și va îndrepta atenția tuturor națiunilor spre fiară.

Antihrist în adevărata lui înfățișare

Acest bărbat va fi deci mai mult decât căpetenia statală romană întruchiparea lui satan; fiara va poseda puterea mare, pe care a primit-o de la balaur, dar antihrist va fi figura puterii spirituale, care exercită puterea fiarei. Citim despre el că el va vorbi ca un balaur (Apocalipsa 13,11); el exercită nu numai puterea balaurului, ci duhul lui și cuvintele lui sunt ale balaurului – el este diavolul întrupat, și el se va revela ca atare, de îndată ce diavolul va fi aruncat pe pământ. Înainte de acest timp el a acceptat ca să fie iudei evlavioși în Ierusalim, care aduceau jertfe de tăiere în Templul lor, dar acum s-a terminat cu acestea. Împreună cu aliatul lui, fiara, el se ridică împotriva oricărui serviciu divin: citim în Apocalipsa 17 și 18, cum cei zece împărați (căpeteniile statale ale celor zece state ale imperiului roman) împreună cu fiara (marele conducător politic, căruia cei zece împărați îi vor da toată puterea) va distruge total marea biserică catolică romană, probabil la începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an. Biserica, a cărei sferă de putere se suprapune în cea mai mare parte a ei cu ținutul vechiului imperiu roman de vest, va fi distrusă pe deplin. (Dacă aici vorbim despre Biserică, ne gândim desigur la creștinii de nume, căci adevărații credincioși au fost luați deja de mult în cer). În afară de serviciul romano-catolic, așa cum am spus, va fi anulat și serviciul divin iudaic. Cu ce le va înlocui fiara și prorocul fals (căpetenia statală romană și antihrist)? Cu o idolatrie îngrozitoare! Domnul Isus Însuși schițează un tablou foarte clar în evanghelia după Matei 12,43-45 și în evanghelia după Luca 11,24-26 în pilda cu duhul necurat, care iese dintr-un om, dar care nu găsește odihnă și de aceea împreună cu alte șapte duhuri, mai rele decât el, revine în casă și o locuiește. Așa se va întâmpla cu acest neam rău. Da, odată cu captivitatea babiloniană idolatria s-a sfârșit; poporul nu a mai avut nici un idol, și nici în timpul Domnului Isus. Dar casa era goală – în locul slujirii idolilor nu a fost introdusă slujirea Domnului. De aceea starea din urmă a poporului va fi mult mai rea decât starea de la început. Idolatria va reveni, și anume sub o formă mult mai extinsă și mai îngrozitoare decât a fost vreodată. Acesta este timpul lui antihrist.

Urâciunea pustirii

Ce va face antihrist atunci? Am văzut că în acest timp el (la porunca fiarei) va face să înceteze jertfele în Templu. În acest Templu el va ridica, așa cum a făcut și Antiochus Epiphanes atunci (Daniel 8,11.12; 11,31), în locul altarului o urâciune care pustiește. În cartea Daniel acest idol este numit „urâciune”. De fapt în toată Biblia cuvântul „urâciune” se referă

la idoli. În Daniel 12,11 citim, că la începutul ultimei jumătăți a săptămânii-an jertfa necurmată va înceta și în locul acesteia se va așeza urâciunea care pustiește. Și în Daniel 9,27 (un verset citat deja frecvent) găsim același lucru: „Dar la jumătatea săptămânii (căpetenia romană) va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și, pe aripa (compară cu Isaia 8,8) urâciunilor idolești va veni unul care distruge.” Iudeii în amăgirea lor vor gândi că acest idol îi va apăra împotriva unei invazii amenințătoare, dar tocmai această slujbă idolatră le va aduce o invazie trimisă de Dumnezeu (vezi mai ales Isaia 10,5-11). O altă traducere a acestui verset, tot așa de bună, spune: „... și alături de aripa (și anume a heruvimului) va sta urâciunea pustiirii (sau: pustiitorul). În Sfânta Sfintelor se va ridica o urâciune. Este clar că începând din acest moment Dumnezeu nu mai poate să recunoască acest Templu ca fiind templul Său (compară în continuare cu Apocalipsa 11,1). El îl va detesta (Isaia 66,1-4) și în cele din urmă la revenirea lui Hristos îl va nimici (Isaia 66,5.6).

Cine este deci acest idol al urâciunii care aduce pustiirea? Din versetele anterioare putem presupune: Iudeii vor căuta protecție la acest idol împotriva invaziei amenințătoare a „pustiitorului” (în prorocii acesta este totdeauna asirianul), și noi am văzut deja că căpeteniile iudaice vor încerca să se protejeze împotriva acestei invazii printr-o alianță cu fiara (Isaia 28,15; 57,9.10). Este deci probabil că acest idol este fiara romană. Exact același lucru ne învață și Apocalipsa 13. Citim acolo că antihrist va determina pe oameni să facă un tablou fiarei; el însuși va poseda puterea să dea suflare de viață tabloului acestei fiare, așa că acest tablou diabolic poate să vorbească și să facă ca oricine nu se închină tabloului fiarei să fie omorât. Din toate aceste situații putem vedea că antihrist va ridica în Templu, în Sfânta Sfintelor, un tablou al căpeteniei statale romane, așa că iudeii fără Dumnezeu, care își vor pune toată încrederea în fiară și vor căuta protecție la ea, vor avea un tablou palpabil al acestui bărbat, pe care îl vor onora și i se vor închina, căci altfel vor fi omorâți. Mulți sfinți, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus (Apocalipsa 14,12), și mulți alții, care până atunci nu au crezut, dar care acum *totuși* vor refuza să se închine acestui idol și vor primi Evanghelia veșnică de la Dumnezeu ca și Creator (Apocalipsa 14,6.7) vor fi omorâți (Apocalipsa 13,15; 14,13; 15,2; 20,4). Așa de departe va merge slujba idolatră a lui antihrist, că el se împotrivesc și se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare, așa că el se va așeza în Templul lui Dumnezeu și se va da drept Dumnezeu (2 Tesaloniceni 2,4).

Pe baza acestor locuri din Scriptură putem să înțelegem mai bine și Daniel 11,37-39. Am văzut deja, că începând cu versetul 36 este vorba despre timpul din urmă și despre antihrist. În versetele 36 și 37 găsim aceleași lucruri pe care tocmai le-am citit în 2 Tesaloniceni 2: „Nu va ține seama nici de Dumnezeul părinților săi, nici de dorința femeilor; nu va ține seama de nici un dumnezeu, căci se va slăvi pe sine mai presus de toți.” El va vorbi lucruri uimitoare (sau: dezgustătoare) împotriva Dumnezeului dumnezeilor. Pe cine va onora el în locul Acestuia? El va cinsti pe dumnezeul fortărețelor, „dumnezeului, pe care nu-l cunoșteau părinții săi, îi va aduce cinste cu aur și argint, cu pietre scumpe și lucruri plăcute”. Cine este acest „dumnezeu al fortărețelor”? Acesta trebuie să fie fiara romană, și anume din următoarele motive: dumnezeul fortărețelor arată clar spre dumnezeul suprem al romanilor, Jupiter Capitolinus. Acesta este dumnezeul Capitoliului, fortăreața romană. În afară de aceasta aici este o paralelă clară la versetul 31, unde găsim o descriere cum Antiochus Epiphanes a instaurat urâciunea pustiirii în Templu și aceasta era, așa cum știm, de asemenea Jupiter Capitolinus. În al treilea rând, versetul 39 arată că el va ajunge cu vază cu ajutorul acestui dumnezeu străin, și noi mai

știm că marele lui ajutor și aliatul lui este căpetenia statală romană. În privința aceasta este interesant de știut, că motivul politic cel mai important al prigoanelor creștine era, că creștinii nu au recunoscut cezarul roman ca Dumnezeu și nu au vrut să-i aducă jertfe. Ca și în Egipt și Japonia, cezarul a fost privit ca fiind unul care descindea din familia dumnezeiască și trebuia să i se aducă închinare. Tot așa antihrist va face un tablou al fiarei și îl va pune ca idol în Templu, așa cum a făcut și Antiochus. Foarte clar comparabil cu ceea ce se spune în Apocalipsa 13,16.17, stă aici, că fiecare care va recunoaște pe dumnezeul străin va primi mare cinste, îl va face să domnească peste mulți și le va împărți țara ca răsplată.

Necazul cel mare

Ce se va întâmpla în acest timp cu rămășița credincioasă? Pentru ea acest timp este un timp de necaz îngrozitor și prigoane, în care mulți vor fi omorâți. Acesta este „timpul de necaz pentru Iacov” despre care vorbește Ieremia (Ieremia 30,7) și despre care Daniel spune: „Acesta va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoare și până la vremea aceasta” (Daniel 12,1). Domnul Isus folosește cuvinte asemănătoare, când vorbește despre acest timp: „atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi” (Matei 24,21; compară Marcu 13,19). Vezi și Psalm 20,1; 37,39; 50,15; Isaia 33,2; 37,3; Ieremia 15,11; 16,19; Apocalipsa 12,14; Naum 1,7; Habacuc 3,16; Țefania 1,15. Trebuie deci să înțelegem bine la ce se referă aceste expresii „timpul necazului” și „necazul cel mare”. Ele nu sunt, de exemplu, identice cu „ceasul încercării care va veni peste toată lumea” (Apocalipsa 3,10) și cu „necazul cel mare” din Apocalipsa 7,14 (compară cu Apocalipsa 2,22). Aceste expresii cuprind aproximativ aceeași perioadă de timp, dar ultimele expresii numite au o semnificație mult mai extinsă, căci ele se referă *la tot pământul și la toate popoarele*. Dimpotrivă primele două expresii *se referă numai la rămășița lui Israel*; ele nu se referă nici măcar la partea necredincioasă a iudeilor!

Aceasta trebuie s-o diferențiem bine; timpul de necaz pentru Iacov este timpul în care rămășița credincioasă va fi prigonită, strâmtorată și omorâtă din cauza credinței și credincioșiei ei față de Cuvântul lui Dumnezeu și din cauza credinței în Isus. Această strâmtorare va avea sfârșit când Mesia la revenirea Sa îi va salva. Este într-adevăr adevărat că și iudeii păcătoși vor ajunge în mare strâmtorare, dar aceasta este o cu totul altă strâmtorare. Necazul lor va începe când asirianul va năvăli în țară și va pune stăpânire pe ea, va asedia Ierusalimul și îl va cuceri. Această strâmtorare nu este prigoană din pricina credinței, ci este mâna lui Dumnezeu îndreptată împotriva poporului fără Dumnezeu. Asur este nuiua de disciplinare în mâna lui Dumnezeu (Isaia 10,5). Rămășița nu va avea parte de aceste judecăți, căci în acel timp ea va fi deja de mult timp fugită din țară, ascultătoare de atenționările lui Dumnezeu, așa că ea va fi în siguranță față de această judecată. Strâmtorarea ei nu este o judecată, ci o încercare folositoare și o curățire venită din partea lui Dumnezeu (compară cu Zaharia 13,8.9). Numai în Ierusalim va rămâne o grupă de credincioși. Ei nu vor fugi din țară, ci vor rămâne consecvenți în judecăți până la sfârșit și în final vor fi folosiți de Dumnezeu, pentru ca împreună cu rămășița care se va întoarce din țările învecinate (unde a fugit), ca să bată pe asirian. Deci încă o dată: sunt două „necazuri”, necazul rămășiței prin strâmtorarea din partea celor fără Dumnezeu, în mod deosebit din partea lui antihrist și a fiarei, și necazul poporului fără Dumnezeu, când asirianul (cu toată alianța iudeilor cu fiara) va pustii țara.

Aceasta este marea linie generală a evenimentelor. Sper că prezentarea în continuare a acestor evenimente va oferi un tablou mai bun decât o poate face această linie generală.

Fuga credincioșilor în Iudeea

Dacă ne gândim mai detaliat la derularea ultimei jumătăți de săptămână-an și întrebăm care este primul eveniment după instaurarea slujbei urâciunii pustiirii, atunci Domnul Însuși ne dă răspunsul: „De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel (Daniel 12,11) așezată în Locul Sfânt (cine citește să înțeleagă!) atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munți; cine va fi pe acoperișul casei să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă; și cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de cele însărcinate și de cele care vor alăpta în zilele acelea! Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici în sabat, pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din cauza celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” (Matei 24,15-22; Marcu 13,14-20). Imediat după instaurarea slujbei urâciunii rămășița din Iudeea va fugi la munți, și își va aduce aminte de cuvântul Domnului. (Acesta este deci un indiciu suplimentar, că ei vor cunoaște și Noul Testament. Da, tocmai pentru ei este valabil îndemnul: „Cine citește să înțeleagă!”) Observă că aici se spune „cei ce vor fi în Iudeea”! Aceștia vor fugi; vom vedea îndată că rămășița din Ierusalim va rămâne în cetate.

Ce se va întâmpla cu rămășița din Iudeea, după ce ea a fugit, și unde va fugi ea? Ea va trebui să se ascundă, ca să scape de prigoanele îngrozitoare. Dumnezeu Însuși spune credincioșilor Săi: „Du-te poporul Meu, intră în cămărilor tale și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui ca să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față și nu îi va mai acoperi pe cei uciși.” (Isaia 26,20.21). În timp ce mânia vine peste pământ, rămășița va fi ascunsă. „Mânia” (*zaaem*) este deseori în prorocii un indiciu spre judecățile lui Dumnezeu asupra poporului păcătos în timpul ultimei jumătăți de săptămână-an; vezi Daniel 8,19; 11,36; Ezechiel 22,24; prin intermediul lui Asur: Isaia 10,5.25; compară cu Isaia 13,5; și împotriva lui Asur însuși: Isaia 30,27; compară cu Ieremia 50,25; și mai general: Ieremia 10,10; Ezechiel 21,36; Naum 1,6; Habacuc 3,12; Țefania 3,8. Uneori stă în legătură cu „hotărât” (*necheratsah*) și anume în Isaia 10,22-25 și Daniel 11,36; acesta este un alt cuvânt caracteristic pentru timpul sfârșitului (vezi în privința aceasta Isaia 28,22; Daniel 9,26.27), în aceste texte și în Isaia 10,23 legat cu un al treilea cuvânt specific timpului din urmă: „distrugere” (*kalah*) (cu înțelesul de „îndeplinire”): vezi Ezechiel 13,13; Daniel 11,16 „și nimicirea va fi în mâna Lui”: Isaia 10,23; Ieremia 4,27; 5,10.18; 30,11; 46,28; Ezechiel 11,13; 20,17; Naum 1,8.9; Țefania 1,18.

Locul de refugiu al rămășiței

După aceste detalii „tehnice” despre prorocie revenim la tema noastră. Am văzut că rămășița va fi ascunsă în timpul judecăților. Așa a fost întotdeauna, când Ierusalimul a ajuns la strâmtorare: în timpul asedierii Ierusalimului de către Nebucadnețar, rămășița era deja de mult timp în Babel, și în timpul asedierii prin Titus, creștinii erau de asemenea în afara țării; în toate cele trei cazuri credincioșii la cuvântul lui Dumnezeu au părăsit la timp locul care

urma să fie judecat, și au ieșit din țară. O excepție o constituie rămășița, care în viitor va rămâne în Ierusalim și va rezista. Rămășița care va fugi din țară va fi ocrotită de Domnul Însuși. Deja la strigătul de asediu Dumnezeu a spus: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți în țară, care faceți ce este drept înaintea Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.” (Țefania 2,3) Același lucru găsim ca principiu și în psalmi: „Căci El mă va ocroti în coliba Sa în ziua necazului, mă va ascunde sub acoperișul cortului Său și mă va înălța pe stâncă.” (Psalm 27,5; 31,20) Departe de Ierusalim, departe de serviciul divin, departe de întrunirile solemne (compară cu Țefania3,18), Dumnezeu îi va păzi. Și unde, mai exact? În Cuvântul lui Dumnezeu ne sunt numite locuri diferite. Mai întâi ne îndreptăm spre Psalmul 107.

Am vorbit deja despre acest psalm deosebit, dar de fapt numai până la versetul 38; până la acest verset (începând cu versetul 23) vedem reîntoarcerea iudeilor în țară, întemeierea cetății de locuit și cultivarea pământului. Aceasta este restaurarea națiunii iudaice, la început în odihnă sigură și prosperitate, valabile și pentru rămășiță. Dar după aceea vine necazul cel mare: „și ei sunt împuținați (aceia care aparțin lui Dumnezeu, care sunt subiectul acestui psalm) și copleșiți prin asuprire, nenorocire și suferință. El varsă dispreț asupra celor mari și-i face să rățăcească printr-un pustiu fără drum, dar El ridică pe cel sărac din întristare și înmulțește familiile ca niște turme.” (versetele 39-41) Vedem aici că rămășița va rățăci în pustie în timpul necazului cel mare, însă Domnul o va păzi acolo. Același lucru găsim și în Apocalipsa 12: „Și femeia a fugit în pustie, unde are un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șazeci de zile ... Și cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei, unde este hrănită un timp, timpuri și jumătatea unui timp, departe de fața șarpelui. Atunci șarpele a aruncat din gură apă ca un râu după femeie, ca s-o ia râul. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul și-a deschis gura și a înghițit râul pe care balaurul îl aruncase din gură.” (versetele 6,14-16) Dumnezeu va proteja rămășița Sa și o va face inatacabilă în pustie.

Se pune acum întrebarea, dacă noțiunea „pustie” trebuie s-o înțelegem literalmente sau este o expresie simbolică, fiind vorba de un domeniu lipsit de orice înviore, fără o fântână cu apă vie, deci fără nici o savurare spirituală. Așa spune Psalmul 63,1: „Îmi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine, într-un pământ uscat și neumblat, fără apă.” Acest psalm (din cartea a doua a psalmilor) trebuie, ca și Psalmul 42 (vezi versetele 1,2,6), încadrat în ultima jumătate a săptămânii-an (vezi în continuare, mai târziu). În afară de acest aspect al aridității mai este și un alt sens al cuvântului „pustie”; acest sens îl găsim în Ezechiel 20,35; „pustia popoarelor”, și în Osea 2,14 în legătură cu împrăștierea printre popoare: „... o voi ademeni și o voi duce în pustie și voi vorbi inimii ei”. În orice caz este sigur, că prociile ne învață clar că rămășița va fi realmente păzită în mijlocul anumitor popoare din jurul Palestinei. Citim de exemplu în Isaia 16, că lui Moab i se spune: „Trimiteți mielul (textual: oile grase) cârmuitorului țării din Sela (sau: din ținutul stâncos), prin pustie, la muntele fiicei Sionului. ... ascunde pe cei ce sunt urmăriți, nu da pe față pe cei fugiți! Lasă să locuiască pentru un timp la tine pe cei izgoniți ai Mei, Moabule, fii un loc de scăpare pentru ei împotriva pustiitorului! Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși, cel care calcă țara în picioare va pieri. Și un scaun de domnie va fi stabilit prin îndurare; și în cortul lui David va sta în adevăr pe el unul, judecând și căutând dreptatea și grăbind dreptatea.” (versetele 1-5)

Aici vedem că rămășița, cei alungați ai lui Dumnezeu, vor găsi un loc de refugiu în țara Moab, unde vor fi ocrotiți până când „pustiitorul” (asirianul, compară cu Isaia 33,1) își va

ajunge sfârșitul (Daniel 11,45) și „apăsătorul” (antihrist) va dispărea; după aceea oile grase din Sela și ale pustiei (!) vor fi adunate și vor fi duse înapoi la Ierusalim. Deci Moab va fi un loc de refugiu pentru iudeii fugiți, așa cum a fost cazul și în timpul lui Nebucadnețar (Ieremia 40,11.12). Probabil la aceasta se referă și expresia din Psalmul 60,8 și 108,9: „Moab este ligheanul în care Mă spăl”, aceasta înseamnă un loc de curățire pentru rămășiță.

Probabil și Filisteea aparține popoarelor care vor sluji ca loc de refugiu pentru sfinți, căci Țefania 2,7 spune: „Malurile acestea vor fi pentru rămășița casei lui Iuda; acolo vor paște; se vor odihni seara în casele Ascalonului; căci Domnul Dumnezeuul lor nu-i va uita și va restabili pe captivii lor”; însă aceasta mi se pare a se referi mai mult la timpul când rămășița se va fi reîntors în țară (compară cu versetul 9). Aceasta cu atât mai mult cu cât fuga la munți (Matei 24; Marcu 13; Psalm 42,6) are loc mai degrabă spre răsărit decât spre apus. În sfârșit mai găsim un indiciu în Psalmul 120, primul psalm din cântarea treptelor (cântările de urcare spre Ierusalim), în care avem o privire de ansamblu captivantă cu privire la istoria finală a Ierusalimului. Psalmii 120-122 ne arată sentimentele rămășiței, care a fugit din țară și locuiește în străinătate: „Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului! Destul mi-a locuit sufletul lângă cei ce urăsc pacea.” (Psalm 120,5.6). Cuvântul ebraic pentru „a locui” are înțelesul de „a umbla pe undeva ca oaspete sau ca protejat”. Deci o parte din rămășiță va fi în Meșec, la nord de Palestina în Asia Mică și spre partea de răsărit. O altă parte locuiește în „corturile Chedarului”, situat în partea de nord-vest a peninsulei arabice și se învecinează la sud cu Palestina.

Meșec îl găsim și în Geneza 10,2, unde – ca urmași ai lui Iafet - cuprinde același teritoriu, în timp ce în Ezechiel 38,2.3 este de asemenea numit, unde însă are o însemnătate mult mai largă, și anume „adâncurile miazănoaptei” (versetul 6), și unde este legat cu Roș, acesta este Rusia. Chedarul îl găsim și în Isaia 21,13-17, unde în mod clar aparține ținutului arabic, apoi în Isaia 60,7, unde este unit cu poporul său frate Nebaiot, fiul lui Ismael, tatăl arabilor (Geneza 25,13). Vezi și Cântarea Cântărilor 1,5; Isaia 42,11; Ieremia 2,10; 49,28; Ezechiel 27,13.21; 32,26. La aceste popoare își va găsi refugiul rămășița, dar cu siguranță ea nu se va simți bine acolo. Cu toate că Dumnezeu o apără, ea suferă din cauza păcătoșeniei acelor la care ea și-a găsit refugiul: „Destul mi-a locuit sufletul lângă cei ce urăsc pacea. Eu sunt pentru pace; dar de îndată ce vorbesc eu, ei sunt pentru război” (Psalm 120,6.7). Căci și aceste popoare, la care se află rămășița, vor lua parte la lupta împotriva Ierusalimului (Psalm 83,4-8). Dar între timp nădejdea rămășiței se bazează pe deplin pe Domnul, Cel care a făcut cerurile și pământul, și cu încredere își îndreaptă ochii credinței spre Sion (Psalm 121; 125,1.2).

Rămășița care rămâne în Ierusalim

Vrem să lăsăm rămășița din Iudeea, care a fugit din țară, acolo unde se află și vrem să ne îndreptăm atenția spre o grupă de credincioși care a rămas în Ierusalim. Tocmai acolo, care trăiesc așa de aproape de urâciunea pustiirii, Domnul nu le-a spus ca ei să fugă la munți! Cuvântul lui Dumnezeu este extrem de exact, și este foarte important să vedem această diferență între cei credincioși din Iudeea și cei credincioși din Ierusalim; o grupă plecată din țară și cealaltă grupă rămasă înapoi în Ierusalim. Aceasta este cu totul diferit de starea din anul 70 după Hristos, așa cum o găsim anunțată în Luca 21. Atunci au trebuit și aceia, care erau în cetate, să fugă la munți: „Atunci cei din Iudeea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului (vezi versetul 20) să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el”

(versetul 21). Însă aceasta nu o găsim în Matei 24, și acesta este unul din multele indicii, că acolo se referă nemijlocit la viitor, sau cel puțin la un alt eveniment decât cel din Luca 21. Aceeași diferență o avem în Apocalipsa 12. Mai întâi vedem acolo femeia, care fuge în pustie și acolo este ocrotită o mie două sute șazeci de zile de atacurile lui satan, și apoi găsim la sfârșitul capitolului o altă grupă, „rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus” (versetul 17). Este clar, că aceștia sunt iudei, căci ei aparțin seminței femeii. Dar ei nu sunt în pustie, aceasta devine clar din context. Dar cine sunt ei? Da, noi cunoaștem două grupe de credincioși iudei: cei ce sunt în Iudeea și cei ce sunt în Ierusalim. Prima grupă fuge în pustie, deci grupa din versetul 17 trebuie să fie rămășița din Ierusalim, care în ultimele zile este ținta atacurilor lui satan, așa cum vom vedea.

Cuvântul lui Dumnezeu scrie foarte detaliat despre această rămășiță din Ierusalim, dar, și aceasta este de asemenea de înțeles, aproape întotdeauna în legătură cu marele atac al asirianului și al aliaților lui asupra Ierusalimului. În rest găsim numai relatări generale despre ea. Semnificativă este întrebarea, de ce o grupă de credincioși trebuie să rămână în cetate, în timp ce la asedierile anterioare nu a fost așa. Este probabil bine să anticipăm pe scurt istoria, ca să înțelegem această întrebare. La toate asedierile anterioare este așa, că a avut loc o judecată foarte energică, ale cărei urmări erau de lungă durată. În timpul lui Nebucadnețar trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru pustiirea Ierusalimului „până se vor împlini timpurile neamurilor”. (Luca 21,24). În astfel de împrejurări nu putea să rămână nici un credincios în locul unde judecata era așa de definitivă, ci toți credincioșii trebuiau să părăsească acest loc. Dar în viitor aceasta va fi altfel. Și atunci va avea loc cu adevărat o asediere (și anume prin asirian), și de asemenea și această asediere va fi o judecată a lui Dumnezeu asupra poporului păcătos, dar aceasta va dura foarte scurt timp. Când asirianul scurt după aceea va încercui noul Ierusalim, atunci Domnul Isus îl va nimici, și El va elibera Ierusalimul, aceasta înseamnă, rămășița din această cetate. Deci nu este vorba de o judecată de lungă durată, ci un moment scurt de necaz, ca să omoare pe păcătoși și să curețe și să elibereze rămășița. Și ce este mai important: scurt timp înainte de venirea Domnului pe pământ tocmai această rămășiță va fi folosită în guvernarea lui Dumnezeu ca contragreutate împotriva acțiunii nimicitoare a asirianului; ea este o unealtă importantă în mâna lui Dumnezeu, ca în final să nimicească și pe asirian.

Probabil cineva va întreba: de ce atunci rămășița din Iudeea va trebui să fugă? Probabil de aceea, că influența și puterea asirianului va fi mult mai mare în locurile de câmpie decât în cetățile întărite și apărate. De aceea locuitorii din Iudeea sunt mai bine apărați în străinătate, de unde însă în ultimele zile vor fi de asemenea o unealtă importantă în mâna lui Dumnezeu, pentru ca după cucerirea prin asirian acesta să fie atacat și alungat din Palestina. Deci două centre ale puterii: rămășița ca o putere dinăuntru spre în afară, ca să se împotrivescă asirianului, și rămășița din Iudeea reîntoarsă în țară, ca o putere exercitată din exterior, ca să cadă în spatele dușmanului. Această prezentare pe scurt vrem s-o detaliem în continuare pe baza Scripturii.

În mod deosebit cartea Apocalipsa ne dă unele relatări despre rămășița care rămâne în Ierusalim. În capitolul 11 suntem în cele „patruzeci și două de luni” sau „o mie două sute șazeci de zile” în ultima jumătate de săptămână-an. Unii au presupus, că aici este vorba de prima jumătate de săptămână-an (tot așa la început și fratele Darby, dar mai târziu și-a schimbat părerea), dar nu ni se pare corect. Căci niciunde în prorocii această perioadă nu ne este descrisă ca patruzeci și două de luni sau o mie două sute șazeci de zile sau trei ani și

jumătate; totdeauna aceste expresii se referă la ultima jumătate de săptămână-an; am avea atunci aici o excepție cu totul deosebită. Vezi în privința aceasta Daniel 7,25; 12,7; (compară cu 9,27; 12,11.12) Apocalipsa 11,2.3; 12,6.14; 13,5. În locurile din Daniel urmează expresia „sfârșit”; deci ele trebuie să se refere la ultima jumătate a săptămânii-an; locurile din Apocalipsa 12 au de asemenea legătură clară cu ultimii trei ani și jumătate, ceea ce devine clar printr-o comparație cu Matei 24,15-22 și Daniel 9,26.27; de asemenea Apocalipsa 13,5 comparat cu Daniel 7,25 și 9,27. Să fie atunci Apocalipsa 11,2.3 o excepție în acest caz? La aceasta se adaugă un alt argument important. Acești trei ani și jumătate sunt singura indicare exactă a timpului, pe care o avem despre timpul din urmă, și aceasta este de înțeles, dacă ne gândim că tocmai aceasta este perioada de timp în care Dumnezeu nu mai lucrează cu poporul Israel în previziunea Sa, ci în mod direct, și totodată are loc acțiunea directă a lui satan. Aceasta este în același timp și perioada în care împărăția romană se descopere ca fiara satanică și antihristul ca fiu al pierzării, în timp ce pe de altă parte este perioada în care Dumnezeu trimite nuiava Sa de disciplinare la popor, și anume pe asirian, și în al treilea rând este timpul în care rămășița este curățită prin necaz. Este deci clar că credința, care cunoaște prorociile, așteaptă acești trei ani și jumătate care conduc la sfârșit și la începutul nou. Credința recunoaște că primii trei ani și jumătate s-au împlinit demult în cei trei ani și jumătate în care Domnul Isus a umblat pe pământ, la sfârșitul căror Mesia a fost stârpit (Daniel 9,26.27). Numai poporul păcătos, care a lepădat pe Mesia, va trebui să mai treacă încă o dată prin primii trei ani și jumătate, și aceasta va avea loc când vor încheia alianță pentru șapte ani cu căpetenia statală romană. Dar Dumnezeu nu recunoaște acești primii trei ani și jumătate ca parte a acțiunii Lui directe asupra pământului, și de aceea această perioadă de timp nu este detaliată, și nici în Apocalipsa 11. Dacă de exemplu comparăm cu capitolul 12; în toată istoria lungă a lui Israel nu găsim acolo nici o singură indicare a timpului înainte de începerea ultimei jumătăți a săptămânii-an.

În capitolul 11 versetul 1 vedem în primul rând pe iudeii credincioși care în timpul primei jumătăți a săptămânii an (fără indicarea timpului) se închină în Templul pe care Dumnezeu încă îl consideră ca Templu al Său. După aceea curtea din față a Templului și toată cetatea sunt date națiunilor, și anume pentru patruzeci și două de luni. Noi știm (și vom vedea) că este asirianul și aliații lui cel care va cuceri cetatea în ultima jumătate de săptămână-an. În mod corespunzător găsim prezentată rămășița, care în această perioadă se va afla în cetatea sfântă, și anume prin doi martori. Este clar că acești doi martori nu reprezintă întreaga rămășiță, căci noi citim, că ei vor fi omorâți după trei ani și jumătate și după trei zile și jumătate vor învia, și cu siguranță aceasta nu se va petrece cu toată rămășița; pe de altă parte nici nu este sigur, că sunt literalmente două persoane, care aparțin rămășiței. Citim despre acești doi martori că ei au putere să procească înaintea Feței Domnului întregului pământ (acesta este Dumnezeu într-o legătură recunoscută cu pământul; compară cu Iosua 3,11 și Apocalipsa 11,13). Din gura lor va ieși foc, care va mistui pe dușmanii lor. Ei au însușirile celor doi unși din Zaharia 4,1-14 și ale lui Moise și Ilie. La sfârșitul mărturiei lor ei vor fi uciși de căpetenia statală romană; trupurile lor moarte vor sta trei zile și jumătate pe străzile Ierusalimului, după aceea ei vor învia și în timpul unui cutremur mare de pământ se vor înălța la cer.

În ceea ce privește rămășița rămasă în Ierusalim: în sens mult mai general cartea Apocalipsa ne învață că mulți dintre credincioșii din țară vor fi omorâți în timpul ultimei jumătăți de săptămână-an. Aceștia sunt „frații” care vor fi adăugați morților care au murit înaintea ultimei jumătăți de săptămână-an (Apocalipsa 6,11). Mulți credincioși vor fi omorâți în timpul acesta,

deoarece ei refuză să se închine tabloului ridicat de antihrist (Apocalipsa 13,15); acestora le aparțin și mulți dintre națiuni. Dacă se va părea că acești oameni au fost învinși, totuși Duhul Sfânt mărturisește despre ei: „Ferice de acum în acolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul, ei se vor odihni de muncile lor, căci faptele lor îi urmează.” (Apocalipsa 14,13). Aceștia primesc plată după faptele lor (Apocalipsa 22,12), cei necredincioși însă vor fi judecați după faptele lor (Apocalipsa 20,13). Cei credincioși au parte de „ferice”, care este rostit de șapte ori în această carte (Capitolul ,3; 14,13; 16,15; 19,9; 20,6; 22,7.14).